

de Carmelites Descalces de Jesús, Maria, Josep i Teresa de Vic i l'església del Monestir de Carmelites Descalces de Sant Josep i Santa Teresa d'Igualada-Jorba.

Es tracta d'una bona ocasió per a oferir, amb vista a obtenir el perdó diví i la gràcia santificant, una intensa catequesi sobre el sagrament de la Penitència. Per tal de facilitar-ne la pràctica, mostrin-se els preveres, com sempre, amb generosa disponibilitat per a impartir el sagrament de la Reconciliació i administrar la Sagrada Comunió als malalts.

Ho decreto i ho signo a Vic, el dia 29 d'agost del 2014.

+ Mons Romà Casanova i Casanova
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe David Gómez Zaragoza,
Canceller i Secretari general

> PREGÀRIA PEL V CENTENARI DEL NAIXEMENT DE SANTA TERESA DE JESÚS

Pregària
Déu i Pare nostre,
us lloem i us beneïm
perquè ens concediu la gràcia de celebrar el V Centenari del naixement de Santa Teresa de Jesús.
Senyor Jesucrist, "amic veritable",
ajudeu-nos a créixer en la vostra amistat,

perquè com Teresa, filla de l'Església, donem testimoni de la vostra alegria davant del món,
atents a les necessitats de la humanitat.
Esperit Sant,
ajudeu-nos a avançar,
"amb consciència neta i humilitat",
en el camí de la vida interior,
fonamentats en la veritat,
amb despreniment renovat
i amor fratern incondicional.
Com Teresa de Jesús,
mestra d'espiritualitat,
ensenyeu-nos a pregar i a dir de tot cor:
«Vostra sóc, Senyor, he nascut per a Vós,
què maneu fer de mi?»
Amén.

HOMILIES

> SANT MIQUEL DELS SANTS

Catedral de Vic // 5-7-2014

Sr. Degà i membres del Capítol,
Srs. Rectors de les parròquies de la ciutat,
Germans preveres i diaques,
Sr. Josep Maria Vila d'Abadal, Alcalde de la ciutat de Vic,
Srs. Regidors de la corporació municipal de Vic,
Germans tots, fills estimats de Déu.

Un any més omplim aquesta catedral de Vic per honorar el fill sant d'aquesta ciutat, sant Miquel dels Sants. I ho fem amb la celebració de l'ofici propi d'aquesta solem-

nitat. Tot el que fem és expressió de gran festa en el dia del patró de la ciutat de Vic. La llum, els colors, les olors, la música, els cants, els símbols ciutadans, la nostra presència... tot respira i manifesta que ens sentim contents en el dia de la nostra festa major en honor de sant Miquel dels Sants.

Té sentit el patronatge d'un sant sobre una ciutat en aquests moments de la nostra societat? I què ens aporta a nosaltres, persones del segle XXI, el patronatge de sant Miquel dels Sants? Certament serien moltes les respostes a aquestes qüestions que ens podríem fer. En aquests moments de l'homília en la missa de l'ofici de Sant Miquel dels Sants, em pertoca donar la meva resposta, amb voluntat de donar allò que l'Església ha rebut i que té la missió de donar a tots els homes de tots els llocs i de tots els temps.

Sant Miquel dels Sants és un home amb una vida curta; en el moment de la seva mort tenia trenta-tres anys. La seva vida, però, fou intensa. Va néixer en aquesta ciutat el 29 de setembre de 1591 i fou batejat en aquesta catedral l'endemà del seu naixement, amb els noms de Miquel, Josep, Jeroni Argemir Mitjà. La seva família, formada pel pare, la mare i vuit fills, no ho tingué pas fàcil. Quan el nostre sant Miquel tenia tres anys, la seva mare moria, i quan en tenia onze, el seu pare, essent conseller en cap de la ciutat, també moria. En la seva infància trobem els trets d'una ànima profundament religiosa. Els testimonis parlen

de pregària i de penitència en aquell infant que ja feien albirar que en ell hi havia un cor profundament enamorat de Déu.

A la tendra edat de dotze anys «fui» de la ciutat de Vic per poder seguir el que Déu li demanava en el més pregon del seu cor: ser del tot de Jesús per sempre. El qui anomenem «serafí d'Ausona» va deixar aquesta terra, a la qual no va tornar mai més. No era pas, evidentment, una fugida, sinó deixar-se del tot en mans de Déu i que en ell es complís sempre la seva voluntat. L'itinerari el porta a Barcelona, a Saragossa, a Pamplona, a Alcalà d'Henares, a La Solana, a Baeza, a Salamanca i a Valladolid, on moria el 10 d'abril de 1625. I el seu itinerari de vida religiosa el porta de religiós trinitari a l'orde germà dels trinitaris descalços, en la seva recerca de més i més fidelitat i lliurament a Déu en la pregària i en la penitència, i on esdevé fra Miquel dels Sants.

Però no podem oblidar el seu camí interior de donació a Déu en la vida religiosa. La seva vida era plena de virtuts cristianes viscudes en grau heroic, començant per la caritat amb els altres, especialment amb els pobres i els malalts. La pregària era per a ell com la respiració: li era vida i, per això, sense pregària no hauria pogut viure. La seva donació a Déu no sols la vivia en el més pregon del seu cor, sinó que el Senyor va permetre que es manifestés també en el seu cos. D'aquí neixen les manifestacions extàtiques que eren per a ell una humiliació i, de fet,

demanava al Senyor que no les hi donés. Un fet que sant Miquel vivia amb discreció era l'intercanvi de cors de Jesús amb ell. Aquest intercanvi de cors fou el cim de la seva donació a Jesús. Fra Miquel dels Sants, amb aquesta vivència, va experimentar el que sant Pau deia d'ell, i de tot autèntic cristià: *Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi. La meua vida terrenal, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que em va estimar i es va lliurar ell mateix per mi* (Ga 2,20).

La seva fama de vida santa va fer que l'Església, escoltant els signes de Déu, el proclamés beat l'any 1779 i el canonitzés en 1862. Fou arran de la seva beatificació que la corporació municipal va demanar que fos declarat patró de la ciutat de Vic i, des d'aleshores, el tenim com a patró i en el seu honor fem les festes patronals de la nostra ciutat. Les raons eren clares: un fill de la ciutat està entre els més insignes dels fills de l'Església. El seu nom està inscrit en el llibre dels sants de l'Església catòlica. I els fills d'aquesta ciutat el tenim com a patró, perquè el volem tenir sempre com a model i com a intercessor. Model per a viure la nostra vida seguint les virtuts cristianes i com a intercessor en les necessitats i contingències de la nostra vida social, familiar i personal. Davant Déu tenim un sant de la nostra terra, de la nostra mateixa ciutat, i el volem tenir com a patró de la nostra ciutat.

La vostra presència fidel any rere any en la celebració de l'ofici de la Festa Major

manifesta que la decisió presa fa més de dos-cents anys continua ben viva en el cor dels vigatans i per això avui recordem, amb la joia de la Festa Major, la seva vida i ens encomanem a ell.

Certament la ciutat ha canviat, en aquests dos-cents anys. Però la Festa Major ens porta a aquelles realitats que mai no canvien. Gràcies a Déu! El cor de les persones, el nostre cor, no és pas diferent del dels qui ens han precedit. En ell hi ha la lluita contínua entre el bé i el mal. Hi ha la lluita perquè el pecat no ens domini, perquè tot el que és odi no faci niu en el nostre cor, perquè tot el que sigui menyspreu a l'altre no hi trobi ressò, perquè l'egoisme no ens tanqui a la caritat activa envers els germans, perquè siguem més i més solidaris. El nostre cor continua volent estimar i ser estimat. Tots volem estimar i ser estimats!

El nostre cor, com el de sant Miquel dels Sants, és un cor amb set de veritat i d'amor. El nostre sant patró ens diu, amb la vida i amb els seus ensenyaments, que la clau per a poder trobar la pau, la tranquil·litat en el més pregon del nostre cor, és cercar la voluntat de Déu. El principi de la saviesa, com ensenya l'Escriptura, és el temor de Déu. El qui en la seva vida cerca per damunt de tot l'amistat amb Déu és alliberat dels esclavatges que en cada moment de la història ens volen agafar: el poder, la fama, la riquesa, el plaer. L'amor

a Déu sobre totes les coses és el camí de l'autèntica llibertat que porta a la pau i a la tranquil·litat de l'ànima.

Una altra realitat que tampoc no ha canviat en aquests dos-cents anys és Jesucrist. Llegim en la carta als cristians hebreus: *Jesucrist és el mateix ahir i avui i pels segles* (Hb 13,8). Jesús no és mai un personatge del passat. Ell va morir en la creu i va res-suscitar per a no morir mai més. Ell és el qui viu ara i aquí. I això ho han dit, ho diem i ho diran fins a la fi dels segles tots els qui creuen en ell. I no és pas una afirmació que tingui com a contingut un mer record, o la pervivència d'una causa, d'una ideologia al llarg dels segles, sinó que és una afirmació que en ella mateixa ja porta aquesta presència de Crist. El papa Francesc ens ensenya quina ha de ser l'afirmació fonamental cristiana que pot donar inici a una vida de fe autèntica en Jesús i que, al mateix temps, acompanya la vida i el testimoni d'un cristià. És aquesta: «Jesucrist t'estima, va donar la vida per salvar-te, i ara és viu al teu costat cada dia, per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te» (*Evangelii gaudium*, 164).

L'experiència de sant Miquel dels Sants i de tots els homes sants era viure, dia a dia, amb aquesta presència constant de Crist al seu costat. Ells experimentaven com Jesús els alliberava del que volia prendre'ls la seva llibertat més pròpia, la llibertat de ser fills de Déu. Per això ells vivien la relació

amb Jesús, no solament com el qui és Déu i Senyor, sinó que, encara més, ells deien: Jesús és el meu Déu i el meu Senyor. Aquest és també l'alliberament que som cridats a experimentar tots nosaltres cada dia, la llibertat que ens ve de l'amor gratuït i misericordiós de Jesús per nosaltres, que ens vol rescatar del poder del pecat i de la mort, els nostres únics i més grans enemics.

El temps han canviat, però sant Miquel dels Sants continua fidel a la seva intercessió per nosaltres, que, com tots els homes, necessitem l'amor de Déu per a donar sentit a la nostra vida i trobar-nos amb «l'alegria de l'Evangeli que omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Perquè els qui es deixen trobar per Jesús són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament» (cf. Francesc, EG, 1).

Acabo manllevant una pregària que es troba en una biografia actual de sant Miquel dels Sants:

«Sant Miquel, ajudeu-nos a buscar Déu com vós el vau buscar tota la vida. Vós ho vau fer amb una entrega absoluta, dedicant-vos-hi totalment. Ajudeu-nos a nosaltres, cadascun en el nostre lloc, cadascun en la nostra situació, a tenir Déu sempre en el cor, a posar sempre en ell els nostres desigs i esperances, a confiar en ell en tota ocasió, a buscar-lo i a estimar-lo per damunt de tota altra cosa» (cf. Miquel Ylla-Català, *Sant Miquel dels Sants, patró de Vic*, CPL, 24). Amén.

> 65è APLEC DE MATAGALLS

13- 7-2014

Al cim de Matagalls, després del repte i la joia de tornar a fer el cim, celebrem junts l'eucaristia del diumenge, dia del Senyor, ben units a tots els germans de les nostres diòcesis i parròquies i a tots els cristians d'arreu del món. Quin goig celebrar la missa en aquest lloc ple de ressonàncies personals i socials! La presència i la pregària de sant Antoni Maria Claret i, amb ell, de tots els qui han estimat aquest lloc i n'han fet una llar de germanor, ens acompanya i ens ajuda a continuar treballant perquè la fe cristiana arrelhi més i més en aquest poble que té en la creu la seva màxima expressió d'identitat. Que la fe cristiana sigui el cor i l'ànima d'aquest nostre poble català!

Les lectures d'aquest diumenge, i de manera especial la paràbola del sembrador, ens ensenyen dues coses: la força de vida que té la paraula de Déu i, al mateix temps, la necessitat de les condicions del cor de l'home per a acollir aquesta força vital que brota de la paraula de Déu.

1. La força de vida de la paraula de Déu. Ens cal retornar a la convicció que la paraula de Déu té la força per a convertir el cor d'una persona, i des d'aquest cor convertit, és capaç de transformar la mateixa societat. Ens ensenya el papa Francesc: «La paraula té en si mateixa una potencialitat que no podem predir» (*Evangeli gaudium*, 2). Quan una persona escolta de veritat en el seu cor

la paraula de Déu, és a dir, la bona nova de la salvació de Déu en el seu Fill Jesucrist, no pot restar indiferent. La bona notícia, l'Evangeli, arriba fins al més pregon del seu cor i hi ressona com l'amor que sempre ha desitjat, com la llum que tot ho il·lumina. I quina és aquesta paraula capaç de transformar-ho tot? El papa Francesc ho expressa d'aquesta manera: «Jesucrist t'estima, va donar la vida per salvar-te, i ara és viu al teu costat cada dia, per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te» (*Evangeli gaudium*, 164). Aquesta és la Paraula, en la seva expressió més nuclear. Aquesta és la Bona Nova del Regne. En Jesús es fa present el Regne de Déu; ell és el Regne de Déu. L'anunci d'aquesta bona nova és el nucli del qual brota tot. Recordem aquelles paraules del papa Benet XVI: «*Hem cregut en l'amor de Déu*: així el cristià expressa l'opció fonamental de la seva vida. No es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dona un nou horitzó a la vida i, amb això, la direcció decisiva» (*Deus caritas est*, 1). Perquè és l'anunci de Crist mort i ressuscitat, pel nostre amor, l'esdeveniment de tots els segles, el que és capaç d'obrir el cor d'una persona a la salvació. Cap altre discurs, ni sobre la fe, ni sobre les seves conseqüències ètiques, no és capaç de fer possible el «big bang» de la fe, com aquest anunci nuclear de Jesús mort i ressuscitat.

Els cristians no hem d'amagar mai la nostra fe. Amb tota senzillesa i humilitat l'hem

de manifestar amb la vida i la paraula als nostres germans. Quan un cristià és capaç de dir la paraula de l'amor de Jesús a un germà, aquesta paraula, com ens deia el profeta Isaïes, *no tornarà infecunda, sense haver vist el que jo volia i haver complert la missió que jo li havia confiat*. Com canviarien les nostres comunitats i la nostra societat si els cristians donéssim testimoni de la nostra fe, si en cada moment oportú fóssim capaços de posar en els nostres llavis la paraula de la salvació!

2. El cor de l'home. En la paràbola del sembrador que Jesús ens ha narrat es retrata el nostre cor i el de tots els homes. No hi ha res tan tortuós com el cor de l'home, llegim en l'Esclat. I, al mateix temps, el cor de l'home és el lloc de les decisions més grans, i sobretot el lloc de la trobada amb Déu. Per a trobar-se amb Déu i amb el seu amor que omple del tot el nostre cor, cal fugir de la superficialitat, de les pors, de les mirades al que diran, de les intencions egoistes i materialistes. Cal que el nostre cor sigui la terra bona que acull amb senzillesa, amb cor d'infant i ànima de pobre, la llavor de l'amor i la veritat de Déu que Jesús hi ha sembrat.

Els cristians tenim la sort de posseir el gran tresor de la Paraula de Déu; acollim-la, doncs, cada dia en la lectura de la Paraula de la Vida, i sobretot i principalment en la celebració de la missa dominical. Siguem cada un de nosaltres la terra bona que acull la Paraula sembrada pel mateix Jesús.

Rebem-la amb atenció, meditem-la per tal de comprendre-la millor i de viure les exigències i les promeses que ella ens dóna. Si així ho fem donarem o cent, o seixanta, o trenta, segons la mesura de la gràcia que el Senyor ens doni.

La missa no és solament el lloc de l'escolta de la Paraula, sinó que és també el lloc en què la Paraula se'ns dóna com a aliment de salvació. Jesús és la llavor de blat que cau a terra i mor i així dóna fruit. Acollim la donació de Crist que avui i aquí se'ns dóna per salvar-nos, il·luminant-nos, enfortint-nos i alliberant-nos.

Que santa Maria, Mare de Déu de Montserrat i Senyora de Catalunya, intercedeixi per tots nosaltres. Amén.

> COSSOS SANTS DELS MÀRTIRS

Manresa, 31-8-2014

Lectures: Diumenge XXII-A

Sr. Degà i membres del Capítol d'aquesta col·legiata basílica de Santa Maria de la Seu,
Sr. Rector de la Parròquia,
Sr. Alcalde i Regidors de l'Excel·lentíssim Ajuntament de Manresa,
Confraria dels Cossos Sants,
Hereu i Pubilla,
Benvolguts tots, fills i filles de Déu.

Un any més celebrem la Festa Major de la nostra ciutat de Manresa. I la nostra festa major té, en els seus sants patrons,

els màrtirs Maurici, Fructuós i Agnès, la mirada ampla i profunda. I aquesta mirada fa que puguem celebrar la nostra festa major amb joia més plena, perquè ens fa mirar més enllà del que és immediat, ens parla de transcendència, ens parla d'esperança, d'horitzó obert més enllà de l'odi i de la mort. Els sants màrtirs ens parlen a nosaltres de vida per sempre; ens parlen de vida donada del tot per amor; ens diuen que un món millor és possible, perquè l'odi i la mort no tenen la darrera paraula. Ells són testimonis de Crist. Ells ens parlen d'un cor ple de Déu. En una paraula, els màrtirs, sant Maurici, sant Fructuós, santa Agnès, ens parlen de la festa que perdura sempre, la festa que mai no s'acaba, la festa de les noces eternes de Déu amb la humanitat redimida per la sang del seu Fill estimat, Jesucrist, Senyor nostre.

La ciutat de Manresa posseeix de temps immemorial els Cossos sants, les santes relíquies dels gloriosos màrtirs sant Maurici, sant Fructuós i santa Agnès. I aquesta és la glòria més gran de la ciutat. La festa major de la ciutat, que avui celebrem amb aquest solemne ofici, és en recordança i agraïment pel trasllat a la nostra ciutat dels Cossos sants dels màrtirs i per honorar la memòria dels il·lustres i invictes màrtirs patrons de la ciutat de Manresa.

Aquests màrtirs dels segles primers de l'era cristiana ens parlen encara avui a nosaltres, perquè la memòria de la seva sang vessada

perdura en el temps, però no pas per a parlar de venjança ni d'odi, sinó per a parlar de perdó i de reconciliació, de vida i de llibertat. La sang dels màrtirs té tot el seu valor perquè està unida a la sang de Jesús, el Crist, el Senyor. Ell és el primer màrtir, el primer Testimoni de Déu, aquell que vessà la seva sang com a testimoni de la veritat que mai no mor, com a testimoni de l'amor que perdura sempre. En Jesús tot martiri pren ple sentit. La vida oferta en sacrifici d'oblació agradable a Déu dels nostres màrtirs sant Maurici, sant Fructuós i santa Agnès, és per a nosaltres font de vida i de salvació. Ells són dels molts cristians que al llarg dels segles de la història cristiana han unit el vessament de la seva sang a la sang salvadora de Crist, l'únic salvador de tots els homes. Ells són dels qui en la seva carn han completat, en paraules de sant Pau, allò que manca als sofriments del Crist en bé del seu cos, que és l'Església (cf. Col 1,24). Cal fer esment dels cristians que en aquests moments de la història, en ple segle XXI, moren per la seva fe cristiana en països com Iraq, Síria o Nigèria; ells són continuadors del testimoni que arrenca de Jesucrist i es perllonga al llarg dels segles. La fe cristiana és segellada amb la seva sang per aquells que han rebut el do del martiri.

Acceptem nosaltres, una vegada més, en aquest dia de festa major, el do de les relíquies dels nostres màrtirs patrons invictes de la nostra ciutat de Manresa i, al mateix temps, gloriem-nos de la seva sang vessada.

Sí, ens gloriem i no ens avergonyim, perquè sabem que la seva sang vessada no ha estat per cap altre motiu que la fidelitat a Crist. Ells no es van avergonyir davant els seus botxins de la seva condició de cristians. Ells solament foren occits perquè, del seu cor, no els van poder arrencar Crist. L'odi a la fe cristiana, expressada en aquell moment per persones engegades per una idolatria del poder, i doncs per una ideologia sense Déu i sense esperança, amb manca total de respecte a la persona concreta, fou el motiu de la seva condemna i de la seva mort. Sant Maurici, sant Fructuós i santa Agnès no es van avergonyir de la seva fe en Crist i van morir expressant amb els llavis i amb tot el seu cos i ànima que ells eren deixebles de Crist.

Acceptem una vegada més el do dels nostres màrtirs que amb la seva mort van donar glòria a Déu. En la vida i en la mort dels nostres sants patrons se'ns fa visible la glòria de Déu, en el sentit que en ells s'ha complert el que és l'home i a quin fi som cridats. L'home és criatura de Déu, feta a imatge i semblança de Déu. Els cristians sabem que en Jesús hem estat recreats, de tal manera que sabem quin rostre té Déu i quina és la força que fa possible el projecte inicial de Déu, que nosaltres siguem fills seus, que visquem en la llibertat dels fills de Déu.

Tots els màrtirs de tots els segles i de tots els llocs ens manifesten que Déu és amor, perquè ells van donar la vida per amor. La

vida lliurada per amor és el testimoni més clar de l'amor de Déu. És Jesús, el Fill etern de Déu, el qui dona la vida per amor, d'una manera tal, ple del foc de l'Esperit Sant, que en ell es manifesta plenament que Déu és Amor. Els màrtirs són els qui han rebut el gran regal, el gran do, la gran gràcia de participar de la vida lliurada per amor, configurant-se a la mateixa mort martirial de Crist, el primer Testimoni, el primer Màrtir. Sí, estimats germans i germanes, el martiri és un do que Déu concedeix als qui ha escollit de manera especial. Sí, els màrtirs són els predilectes de Crist. El do del martiri no es pot buscar, és un do que el Senyor concedeix a qui vol. Però sí que és un do que cal demanar humilment a Déu en la pregària i viure'l, dia a dia, en la donació del tot a Déu i als germans, sense guardar-nos res per a nosaltres. Sant Pau ens ha dit en la segona lectura: «Per l'amor entranyable que Déu ens té, us demano que li oferiu tot el que sou, com una víctima viva, santa i agradable. Això ha de ser el vostre culte raonable.» La vida és un do que hem rebut i solament pren ple sentit quan la donem. La fe cristiana ens fa descobrir que tot el que tenim i el que som ho hem rebut de Déu. I, per això mateix, la vida lliurada a Déu, oferta a Déu és el veritable culte, és la vida en plenitud. Els màrtirs van rebre el do de donar-se del tot, amb la seva sang vessada per la fe en Crist. Nosaltres hem de demanar al Senyor que ens faci el do de viure en el dia a dia en la donació a Déu i als germans. En l'evangeli hem escoltat la saviesa de Crist: «Qui vulgui

salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi, la retrobarà.» Mirant al nostre entorn i en la nostra mateixa experiència de vida, ¿no veiem que el qui pensa només en ell i en els seus interessos cau en la buidor de l'egoisme, que, tard o d'hora, porta al trencament i al fracàs? Qui pot alliberar-nos del nostre egoisme i tancament? Serem nosaltres mateixos o les ideologies de cada moment de la història? L'única esperança viva és Jesús, el Salvador de tots els homes i de tot l'home. L'únic que no mor mai és Jesús. L'únic que pot donar la vida que perdura sempre és Jesús. Aquesta és l'opció dels màrtirs i dels cristians que al llarg dels segles han lluitat per no emmotllar-se al món present, els qui no s'han deixat portar per les ideologies que ho prometen tot i després deixen l'home en la soledat més absoluta. En paraules del papa Francesc, el cristià és el qui ha de dir clarament enmig d'un món en què sembla que tenir és més important que ser, que el poder és més important que el servei, que el gaudi és més important que l'amor; enmig d'aquest món un cristià ha de dir: «No a una economia de l'exclusió i de la desigualtat» (EG, 53); «No a una nova idolatria del diner» (ibídem, 55); «No a un diner que governa en lloc de servir» (ibídem, 57); «No a la desigualtat que genera violència» (ibídem, 59). Aquest és el testimoni dels cristians, el martiri de cada dia que ha de viure el cristià per a ser enmig d'un món present que cau, massa vegades, en el relativisme moral i religiós, en el materialisme de pensar que solament posseint

més i més seré feliç, en l'hedonisme que ens va matant en la soledat més amarga. El cristià és cridat a ser testimoni que un món millor és possible, que la voluntat de Déu és que l'home tingui vida, i vida plena.

El martiri és un do de Déu que, per l'acció de l'Esperit Sant, es fa possible en el cor i en la vida lliurada de l'escollit de Déu. Els màrtirs, és cert, tenien por del sofriment i de la mort. Ells eren com tots nosaltres! Ells no eren pas uns superherois. Els cristians no som mai uns superherois. Els màrtirs experimentaven en el seu cor la feblesa humana, del qui és de carn i sang. Però, al mateix temps, ells són també els qui experimenten en el seu cor la força de l'amor de Déu. I la feblesa humana es converteix en la fortaleza del creient, del qui no confia en si mateix, en les pròpies forces, sinó que posa la seva confiança en Déu. El màrtiri és el qui viu la certesa que tot és feblesa d'una hora i que després ve la vida eterna, la vida de la glòria amb Déu. Els màrtirs són aquells homes i dones febles que, amb la força de l'Esperit Sant, han vençut el món i el Maligne; en paraules del llibre de l'Apocalipsi, «ells l'han vençut per la sang de l'Anyell i pel testimoni de la seva mort, ja que no van estimar tant la vida que els fes por la mort» (12,11).

Germans estimats, acollim amb agraïment el testimoni dels nostres sants màrtirs il·lustres i invictes, Maurici, Fructuós i Agnès; encomanem-nos a la seva intercessió. Que ells preguin per la ciutat de Manresa,

pels qui la serveixen i per tots els seus habitants. Que el seu testimoni d'amor lliurat, de vida donada ens esperoni a tots nosaltres a imitar-los. Demanem, per la seva intercessió, la pau i la concòrdia. Demanem la caritat solidària i fraterna, especialment amb els més necessitats. Que la persona humana sigui realment el centre de les petites i gran opcions de cada dia, per a tots, en aquesta noble ciutat. Que ningú per cap raó no sigui exclòs de la nostra societat ciutadana. Que tothom pugui viure en la llibertat dels fills de Déu. Sant Maurici, sant Fructuós, santa Agnès, pregueu per nosaltres! Amén.

GLOSSA SETMANAL

ÉS L'HORA DE LA SORTIDA EVANGELITZADORA

Llegia recentment que un bisbe de l'Equador havia d'anar a una de les seves parròquies amb avioneta i aterrar en una pista de terra. I aquest fet em fa pensar en l'hora que ens pertoca viure, l'hora de la sortida evangelitzadora de la nostra Església de Vic. En aquest curs pastoral hem anat posant en marxa els motors per poder viure aquesta hora. Ho hem fet amb la pregària, amb reunions pastorals i amb aportacions personals i de grups per viure l'opció missionera en la nostra societat. I ho fem ara, en aquests dies, amb un curset de formació teològica i pastoral sobre la conversió pastoral en clau missionera.

Hem posat en marxa els motors i haurem d'enlairar-nos. El Pla Diocesà de Pastoral vol ser un instrument de comunió que ens ajudi a anunciar l'Evangelí a tants i tants germans nostres que no coneixen Jesús i el seu missatge d'amor alliberador. Certament que el Pla Pastoral no podrà enlairar-se si tots no hi posem la pregària intercessora i el desig de la conversió missionera. El papa Francesc ens diu: «L'evangelització obeeix al mandat missioner de Jesús: "Aneu a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant... Avui, en aquest "aneu" de Jesús hi ha presents els escenaris i els desafiaments sempre nous de la missió evangelitzadora de l'Església, i tots som cridats a aquesta "sortida" missionera» (*Evangelii gaudium*, 19.20). Ens cal a tots, personalment i comunitàriament, redescobrir-nos deixebles i missioners, ens cal una Església, una parròquia, unes comunitats, uns cristians en sortida missionera.

Hem d'enlairar-nos; però també sento que la pista d'atterratge no serà pas gaire còmoda. Sento en el meu cor el desig de llançar-nos a l'aventura missionera, encara que no siguin molts els fruits. Però sí que estic segur que hi trobarem el Senyor, en aquesta aventura. La pista d'atterratge no és pas gaire sofisticada, és de terra. Gràcies a Déu! És la terra dels homes i dones que en el seu cor porten el desig de veritat i d'amor, que cerquen, encara que no ho sà-